

“হে মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক বেহদৰ (অসীমৰ) দৃঢ় সন্ধ্যাসী হোৱা, কোনো বস্তুৰ প্ৰতি লোভৰ বৃত্তি ৰাখিব নালাগে”

প্ৰশ্ন: বাবাৰ শক্তি প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ তোমালোক সন্তানসকলে সকলোতকৈ ভাল কোনটো কৰ্ম কৰা?

উত্তৰ: সকলোতকৈ ভাল কৰ্ম হ’ল সকলো (তন-মন-ধন সহিত) পিতাৰ প্ৰতি অৰ্পণ কৰা। যেতিয়া তোমালোকে সকলো অৰ্পণ কৰা তাৰ প্ৰতিদানত পিতাই তোমালোকক ইমান শক্তি দিয়ে যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে গোটেই বিশ্বত সুখ-শান্তিৰ অটল, অখণ্ড ৰাজত্ব কৰিব পাৰা।

প্ৰশ্ন: পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কোনটো সেৱা শিকাইছে যিটো কোনো মানুহে শিকাব নোৱাৰে?

উত্তৰ: আত্মিক সেৱা। তোমালোক আত্মাসকলক বিকাৰৰ বেমাৰৰ পৰা এৰুৱাবলৈ স্ত্ৰানৰ বেজী (injection) লগাই। তোমালোক হ’লা আত্মিক সমাজ সেৱক। মানুহে দৈহিক সেৱা কৰে কিন্তু স্ত্ৰানৰ বেজী লগাই আত্মাক জ্বলন্ত জ্যোতি (ignited light) বনাব নোৱাৰে। এই সেৱা পিতাইহে সন্তানসকলক শিকাই।

ওম শান্তি। ভগৱানে কৈছে – এইটোতো বুজোৱা হৈছে যে মনুষ্যক কেতিয়াও ভগৱান বুলি ক’ব নোৱাৰি। এয়া হ’ল মনুষ্য সৃষ্টি আৰু ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ থাকে সুক্ষ্মলোকত। শিৱবাবা হ’ল আত্মাৰ অবিনাশী পিতা। বিনাশী শৰীৰৰ পিতাতো বিনাশী। এয়া সকলোৱে জানা। সোধা হয় যে তোমাৰ এই বিনাশী শৰীৰৰ পিতা কোন? আত্মাৰ পিতা কোন? আত্মাই জানে যে তেওঁ পৰমধামত থাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক দেহ অভিমানী কোনে বনালে। দেহৰ ৰচনা কৰাসকলে। এতিয়া আত্মা অভিমানী কোনে বনায়? যিজন আত্মাৰ অবিনাশী পিতা। অবিনাশী মানে যাৰ আদি, মধ্য, অন্ত নাথাকে। যদি আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ আদি, মধ্য, অন্ত বুলি কোৱা হয়, তেতিয়া আকৌ ৰচনাৰ ওপৰতো প্ৰশ্ন উঠিব। তেওঁলোকক কোৱা হয় অবিনাশী আত্মা, অবিনাশী পৰমাত্মা। আত্মা মানে আত্মা। সেয়ে আত্মাই সঠিককৈ জানে যে আমি আত্মা হয়। মোৰ (মই) আত্মাক দুখী নকৰিবা। মই পাপাত্মা – এয়া আত্মাই কয়। স্বৰ্গত আত্মাবোৰে কেতিয়াও এনেকৈ নকয়। এই সময়তেই আত্মা পতিত হয়, যি পুনৰ পৱিত্ৰ হয়। পতিত আত্মাসকলে পৱিত্ৰ আত্মাসকলৰ মহিমা কৰে। সকলো মনুষ্যতাই পূৰ্ণজন্ম নিশ্চয় ল’ব লাগিব। এই সকলোবোৰ নতুন কথা। পিতাই নিৰ্দেশ দিয়ে – উঠোতে বহোতে মোক মনত কৰা। আগতে তোমালোক পূজাৰী আছিল। শিৱায়ে নমঃ বুলি কৈছিল। এতিয়া পিতাই কৈছে তোমালোক পূজাৰীসকলে বহুত বাৰ নমন কৰিলা। এতিয়া তোমালোকক মালিক, পূজ্য বনাওঁ। পূজ্যসকলে কেতিয়াও নমন কৰিব নালাগে। পূজাৰীসকলে নমঃ বা নমস্কাৰ বুলি কয়। নমস্কাৰৰ অৰ্থ হ’ল নমন কৰা। কান্ধ অলপ তললৈ নিশ্চয় কৰিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে নমঃ কোৱাৰ দৰকাৰ নাই। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নমঃ, বিষ্ণু দেৱতায়ৈ নমঃ, শংকৰ দেৱতায়ৈ নমঃ কোৱাৰ দৰকাৰ নাই। এই শব্দবিলাক পূজাৰীসকলৰ। এতিয়া তোমালোক গোটেই সৃষ্টিৰ মালিক হ’ব লাগিব। পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে। কোৱাও হয় সৰ্বশক্তিমান। কালৰো কাল, অকালমূৰ্ত (Immortal Image)। সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা, ৰূপ জ্যোতিবিন্দু। আগতে বহুত মহিমা কৰিছিল, পিছত কোৱা সৰ্বব্যাপী, কুকুৰ মেকুৰী সকলোতে আছে। সেয়ে সকলো মহিমা শেষ হৈ যায়। এই সময়ত সকলোৱে পাপাত্মা, তেন্তে জন্তুৰ কি মহিমা হ’ব। সকলো মানুহৰে কথা। আত্মাই কয় – মই আত্মা, এয়া মোৰ শৰীৰ। যেনেকৈ আত্মা বিন্দু, তেনেকৈ পৰমাত্মাও বিন্দু। তেৱোঁ (পৰমাত্মা) কয় – মই পতিত সকলক পৱিত্ৰ বনাবলৈ সাধাৰণ শৰীৰত আহো। আহি সন্তানসকলৰ বাধ্য সেৱক (obedient Servant) হৈ সেৱা কৰো। মই আত্মিক সমাজ সেৱক। তোমালোক সন্তানসকলকো আত্মিক সেৱা কৰিবলৈ শিকোওঁ। অন্য সকলোৱে হৃদৰ দৈহিক (limited) সেৱা কৰিবলৈ শিকায়। তোমালোকৰ হৈছে আত্মিক সেৱা। সেয়ে কোৱা হয় – স্ত্ৰানৰ মলম সৎগুৰুৱে লগায়... সঁচা সৎগুৰু সেই এজনেই। সকলো কৰ্ত্ত্ব তেওঁৰেই। সকলো আত্মাক আহি স্ত্ৰানৰ বেজী দিয়ে। আত্মাতেই ৰিপুসমূহৰ বেমাৰ আছে। এই স্ত্ৰানৰ বেজী আৰু কাৰো ওচৰত নাই। আত্মাই পতিত হয়, শৰীৰ নহয়, যাক বেজী লগাব। ৫ ৰিপুৰ তিষ্ঠ বেমাৰ আছে। যাৰ বেজী স্ত্ৰান সাগৰ পিতাৰ বাহিৰে কাৰো ওচৰত নাই। পিতা আহি আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতে – হে আত্মাসকল, তোমালোক জ্বলন্ত জ্যোতি আছিল, পিছত মায়াই ছাঁ পেলালে। ছাঁ পেলাই পেলাই তোমালোকৰ বুদ্ধি মলিন বনাই দিলে। এয়া কোনো যুধিষ্ঠিৰ বা ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ কথা নহয়। এয়া ৰাৱণৰ কথা।

পিতাই কয় – মই সাধাৰণ ৰীতিৰে আহো। মোক অতি কম সংখ্যকেহে চিনাক্ত কৰিব পাৰে। শিৱ জয়ন্তী বেলেগ, কৃষ্ণ জয়ন্তী বেলেগ। পৰমপিতা পৰমাত্মাক কৃষ্ণৰ লগত তুলনা কৰিব নোৱাৰি। এজন নিৰাকাৰ, এজন সাকাৰ। পিতাই কয় – মই নিৰাকাৰ, মোৰেই মহিমা কৰে – হে পতিত পাৱন আহা, এই ভাৰতক পুনৰ সত্যযুগী দৈৱী ৰাজস্থান বনোৱা।

এসময়ত দৈৱী ৰাজধানী আছিল। এতিয়া নাই। এতিয়া কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব? পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন দুনিয়া প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এতিয়া পতিত প্ৰজাৰ প্ৰজাৰ ওপৰত ৰাজ্য, ইয়াৰ নামেই মৰিশালী। মায়াই সকলো শেষ কৰি দিছে। এতিয়া তোমালোকে দেহৰ লগতে সকলো পাহৰি মোক পিতাক মনত কৰিব লাগে। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে কৰ্ম হয়তো কৰা। যিখিনি সময় পোৱা মোক মনত কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। তোমালোকক এটাই যুক্তি দিয়া হৈছে। অমৃতবেলা আটাইতকৈ বেছি মোক স্মৰণ কৰিব পাৰা কিয়নো সেইখিনি সময় শান্ত আৰু শুদ্ধ হয়। সেই সময়ত চোৰে চোৰ নকৰে, কোনোৱে পাপ কৰ্ম নকৰে, কোনোৱে বিকাৰত নাযায়। শোৱা সময়তে এই সকলোবোৰ আৰম্ভ হয়। তাকে কোৱা হয় ঘোৰ তমোপ্ৰধান ৰাতি। এতিয়া পিতাই কৈছে – সন্তানসকল হোৱাটো হৈ গ’ল (past is past)। ভক্তিমৰ্গৰ খেল পুৰা হৈ গ’ল, এতিয়া তোমালোকক বুজোৱা হৈছে যে এয়া তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম। এইটো প্ৰশ্ন উঠিব নোৱাৰে যে সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি কেনেকৈ হ’ব? বৃদ্ধিতো হৈয়ে থাকে। যিসকল আত্মা ওপৰত আছে সেইসকল তললৈ আহিবই লাগিব। যেতিয়া সকলো আহি যাব তেতিয়াই বিনাশ আৰম্ভ হ’ব। পুনৰ ক্ৰম অনুসৰি সকলোৱে যাবই লাগিব। পথ প্ৰদৰ্শক সদায় আগত যায় নহয়নে?

পিতাক মুক্তিদাতা, পতিত পাৱন বুলি কোৱা হয়। পৱিত্ৰ দুনিয়া হৈছে স্বৰ্গ। সেয়া পিতাৰ বাহিৰে কোনেও বনাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে শ্ৰেষ্ঠ মতত তন-মন-ধনেৰে ভাৰতৰ সেৱা কৰি আছা। গান্ধীজীয়েও বিচাৰিছিল, কিন্তু কৰিব নোৱাৰিলে। ড্ৰামাত তেনেকৈয়ে নিৰ্ধাৰিত আছিল। যি হৈ গ’ল। পতিত ৰজাসকলৰ ৰাজ্য শেষ হ’বলগীয়া আছিল, সেয়ে তেওঁলোকৰ চিন চাবেই নোহোৱা হৈ গ’ল। তেওঁলোকৰ সম্পত্তিৰো নাম নাই। তেওঁলোকে নিজেও ভাবে যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। কিন্তু এয়া নাজানে যে তেওঁলোকক এনেকৈ কোনে গঢ়ি তুলিলে? নিশ্চয় স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা পিতাৰ পৰা সম্পত্তি পাইছে আৰু কোনেও ইমান সম্পত্তি দিব নোৱাৰে। এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰত নাই। গীতাত আছে কিন্তু নাম সলনি কৰি দিছে। পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱ দুয়োৰে ৰাজত্ব দেখুৱাইছে। কিন্তু ইয়াত দুয়োৰেই ৰাজত্ব নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰ সুখৰ পাৰাপাৰ থাকিব নলাগে। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হৈছে, আমি এতিয়া উভতি গৈ আছো। আমি মিঠা ঘৰৰ (sweet home) বাসিন্দা। তেওঁলোকে কয় – অমুক নিৰ্বাণ ধামলৈ গ’ল, জ্যোতিত বিলীন হৈ গ’ল অথবা মোক্ষ লাভ কৰিলে। ভাৰতবাসীসকলৰ স্বৰ্গ মিঠা লাগে, তেওঁলোকে কয় স্বৰ্গলৈ গ’ল। পিতাই বুজাইছে যে মোক্ষতো কোনেও নাপায়। পিতাই হৈছে সকলোৰে সংগতি দাতা, তেওঁ নিশ্চয় সকলোকে সুখেই দিব। এজনে নিৰ্বাণধামত বহি থাকিব আৰু এজনে দুখ ভোগ কৰি থাকিব, এয়া পিতাই সহ্য কৰিব নোৱাৰে। পিতা হৈছে পতিত পাৱন। প্ৰথমতে পৱিত্ৰ মুক্তিধাম, দ্বিতীয়তে পৱিত্ৰ জীৱন মুক্তিধাম। পুনৰ দ্বাপৰৰ পিছত সকলোৱে পতিত হৈ যায়। পাঁচ তত্ব আদি সকলোবোৰ তমোপ্ৰধান হৈ যায়। পিতা আহি পৱিত্ৰ বনায়, তাত (সত্যযুগত) পৱিত্ৰ তত্বৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ শৰীৰ সুন্দৰ হ’ব। প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যতা (natural beauty) থাকিব আৰু সেয়াই আকৰ্ষণীয় হ’ব। কৃষ্ণ কিমান আকৰ্ষণীয়। নামেই স্বৰ্গ। তেনেহ’লে আৰু কি? পৰমাত্মাৰ বহুত মহিমা কৰে অকালমূৰ্ত (immortal image) আকৌ তেওঁক কংকৰ পাথৰ সকলোতে আছে বুলি কৈ দিয়ে। পিতাক কোনেও নাজানে, যেতিয়া পিতা আহিব তেতিয়াহে বুজায় দিব। লৌকিক পিতায়ে যেতিয়া সন্তান ৰচনা কৰে তেতিয়াহে তেওঁলোকে পিতাৰ জীৱন-চৰিত জানিব পাৰে। এতিয়া পিতাই কৈছে – লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বৰণ কৰিবলৈ কষ্ট কৰিব লাগিব। লক্ষ্য বহুত উচ্চ, উপাৰ্জনো বহুত বেছি। সত্যযুগত পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মৰ্গ আছিল। পৱিত্ৰ ৰাজস্থান আছিল যি এতিয়া অপৱিত্ৰ হৈ গ’ল। সকলো বিকাৰী হৈ গ’ল। এয়া হ’ল আসুৰী দুনিয়া। বহুত দুৰ্নীতি হৈছে। ৰাজত্ব কৰিবলৈ শক্তি লাগে। ঈশ্বৰীয় শক্তিতো নাই। প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজত্ব। যিসকলে দান পুণ্য ভাল কৰ্ম কৰে তেওঁলোকে ৰজাৰ ঘৰত জন্ম লাভ কৰে। সেই কৰ্মৰ শক্তি থাকে। তোমালোকে এতিয়া বহুত উচ্চ কৰ্ম কৰি আছা। তোমালোকে নিজৰ সকলো (তন-মন-ধন) শিৱবাবাৰ ওচৰত অৰ্পণ কৰিছা, সেয়ে শিৱবাবায়ে সন্তানসকলৰ ওচৰত সকলো অৰ্পণ কৰিব লাগে। তোমালোকে তেওঁৰ পৰা শক্তি লৈ সুখ-শান্তিৰ অৰ্থও অটল ৰাজত্ব কৰা। প্ৰজাসকলৰ মাজত কোনো শক্তি নাই। এনে নহয় যে ধন আদি দান কৰিলে আৰু এম.এল.এ. হ’ল। ধন দান কৰিলে ধনবানৰ ঘৰত জন্ম পাব। এতিয়াতো কোনেও ৰজা নহয়। এতিয়া বাবাই তোমালোকক কিমান শক্তি দিয়ে! তোমালোকে কোৱা যে আমি লক্ষ্মীক বৰণ কৰিম। আমি মানুহৰ পৰা দেৱতা হৈ আছো। এই সকলোবোৰ নতুন কথা। নাৰদৰ কথা এতিয়াৰে। ৰামায়ণ আদিও এতিয়াৰে। সত্যযুগ আৰু ক্ৰেতাতে কোনো শাস্ত্ৰ নাথাকে। সকলো শাস্ত্ৰৰ লগত সম্পৰ্ক এতিয়াহে। (কল্প) বৃক্ষৰ ফালে চালে দেখিবা মঠ-পন্থী সকলো পিছত আহে। মুখ্য হৈছে ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ, দেৱতা বৰ্ণ, ক্ষত্ৰিয় বৰ্ণ... ব্ৰাহ্মণৰ টিকনি (topknot) বিখ্যাত। এই ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ সকলোতকৈ উচ্চ যাৰ বৰ্ণনা শাস্ত্ৰত নাই। বিৰাট ৰূপতো ব্ৰাহ্মণক আতৰাই দিলে। ড্ৰামাত এনেকৈয়ে নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। দুনিয়াৰ মানুহে এয়া বুজি নাপায় যে ভক্তিৰ দ্বাৰা অধোগতি হয়। ভক্তিৰে ভগৱানক পোৱা যায় বুলি কৈ দিয়ে। বহুত মাতে, দুখত স্মৰণ কৰে। তোমালোকতো ইয়াৰ অনুভৱী হোৱা। তাত (সত্যযুগত) দুখৰ কথাই নাথাকে, ইয়াত সকলোৰে ক্ৰোধ আছে, এজনে আনজনক গালি দিয়ে।

এতিয়া তোমালোকে শিৰায়ে নমঃ বুলি নোকোৱা। ‘শিৱ’তো তোমালোকৰ পিতা হয়। পিতাক সৰ্বব্যাপি বুলি ক’লে ভাতৃস্বৰোধৰ (brotherhood) কথা উৰি যায়। ভাৰতত বহুত সুন্দৰকৈ কোৱা হয় – হিন্দু চীনা সকল ভাই ভাই, চীনা মুছলমান ভাই ভাই। ভাই ভাইতো হয়েই। এজন পিতাৰ সন্তান। এই সময়তে তোমালোকে জানা যে আমি এজন পিতাৰ সন্তান। এয়া ব্ৰাহ্মণৰ বংশ পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। এই ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মৰ পৰা দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম ওলাব। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ পৰা ক্ষত্ৰিয় ধৰ্ম, ক্ষত্ৰিয়ৰ পৰা ইছলাম ধৰ্ম ওলাব... বংশাৱলী নহয়নে? পিছত বৌদ্ধ, খ্ৰীষ্টিয়ান আদি ওলাব। এনেকৈ বৃদ্ধি হৈ হৈ ইমান ডাঙৰ বট বৃক্ষ হৈ গৈছে। এয়া হৈছে বেহদৰ বংশাৱলী, সেয়া হৈছে হদৰ। এয়া বিতংভাৱে যিসকলে বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে তেওঁলোকৰ বাবে পিতাই সহজ যুক্তি দিছে পিতা আৰু সম্পত্তিক মনৰ কৰা, তেতিয়া স্বৰ্গলৈ নিশ্চয় আহিব। বাকী উচ্চ পদবীৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। এয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে শিৱবাবাই তোমালোকক বুজাই আছে, এই (ব্ৰহ্মা) বাবায়ো বুজায়। সেয়া মোৰ আৰু তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। যদিওবা আমি শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছো, কিন্তু জানো যে ইয়াৰ দ্বাৰা ভগৱানক পোৱা নাযায়। পিতাই বুজাইছে – হে মৰমৰ সন্তানসকল, শিৱবাবা আৰু সম্পত্তিক মনত কৰি থকা - বাবা, আপুনি বহুত মিঠা, এয়া আপোনাৰে আশ্চৰ্য (wonder), এনেকৈ বাবাৰ মহিমা কৰিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে ঈশ্বৰীয় লটাৰি পাইছা। এতিয়া গুণ আৰু যোগৰ মেহনত কৰা। ইয়াৰ দ্বাৰাই ডাঙৰ পুৰুষাৰ্থ পোৱা যায় গতিকে পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। অম্মা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:

(1) অমৃতবেলাৰ শান্ত আৰু শুদ্ধ সময়ত উঠি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। দেহৰ লগতে সকলো পাহৰি যোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

(2) হোৱাটো হৈ গ’ল (past is past) এই অন্তিম জন্মত পিতাক পৰিত্ৰতাৰ সহায় কৰিব লাগে। তন-মন-ধন ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ সেৱাত লগাব লাগে।

বৰদান: নিজৰ আদি আৰু অন্ত দুয়োটা স্বৰূপ ক সন্মুখত ৰাখি সুখ তথা নিচাত থা কোতা স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা। যেনেকৈ আদি দেৱ ব্ৰহ্মা আৰু আদি আত্মা শ্ৰীকৃষ্ণ দুয়োজনৰে পাৰ্থক্য দেখুৱাইয়ো একেলগে দেখুৱাই তেনেকৈ তোমালোক সকলোৱে নিজৰ ব্ৰাহ্মণ স্বৰূপ আৰু দেৱতা স্বৰূপ দুয়োটাকে সন্মুখত ৰাখি চোৱা যে আৰম্ভণিৰ পৰা শেষলৈকে আমি কিমান শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হৈছো। আধাকল্প ৰাজ্য ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰিলো আৰু আধাকল্প মাননীয়, পূজনীয় শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হ’লো। এইটো নিচা আৰু সুখত থাকিলে স্মৃতি স্বৰূপ হৈ যাবা।

স্লোগান: যাৰ ওচৰত গুণাৰ অগাধ সম্পত্তি আছে, তেওঁৰ সম্পন্নতাৰ অনুভূতি হয়।

!! ওঁ শান্তি !!